

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

II'.

ΕΝΑΣ ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΣΦΑΛΩΣ καλύτερα θα ήταν να τον βαφτίσω με δυό λέξεις μονάχα. Το «θεατρικός» περισεύει. Γιατί αυτός ο τύπος, που πρόκειται σήμερα να σας περιγράψω, βρίσκεται σε κάθε εκδήλωσι της ζωής. Δεν τον συναντάς μόνο στα θεατρικά παρασκήνια, μα και στα παρασκήνια-τά πολιτικά, στα υπουργεία, στο Στρατό, στο Σχόλο, στα κέντρα των διασκέδασεων και σ' αυτές τις χαρτοπαίικτιες λέσχες άκμης. Παντού τέλος πάντων όπου μεγάλη πόρτα, για να μεταχειριστούμε την έκφρασι που χρησιμοποιούν η γυντισσες και η καφετιούδες για να μās παραστήσουν τις μεγάλες συγκεντρώσεις της ζωής, όπου έχει πολλούς ανθρώπους ένώνει ή ίδια αποστολή ή κάποιος κοινός σκοπός.

Στις μεγάλες λοιπόν αυτές πόρτες δεν μπαίνουν μονάχα οι άνθρωποι που έχουν εκεί κάποια αποστολή ή δουλειά, μα δίπλα σ' αυτούς υπεισέρχονται και παράσιτα. Και όταν λέω παράσιτα, δεν εννοώ πως πάντα αυτά τρέφονται από τις μεγάλες πόρτες, αν και αυτό γίνεται καμιά φορά, μα έπιθυμούν να βρίσκονται αιώνα εκεί, σαν κάτι άπαραίτητο και αναπόσπαστο. Μπορώ να σας πω μάλιστα πως πολλές φορές αντί να τρέφονται, αντίθετως υποβάλλονται σε έξοδα, μόνο και μόνο για να ικανοποιήσουν τον πόθο τους, τη μαγία τους να βρίσκονται από τό πρωί ως το βράδυ εκεί.

Μά ας εξηγηθώ με παραδείγματα.

Όταν έδωκα εξετάσεις για να μπω στη Σχολή των Δοκιμών, μαζί με μās όλους τους υποψηφίους, ήταν και ένας που αποροφάρτηκε μὲν από τις πρώτες μέρες, δεν μπήκε στη Σχολή, δεν έγινε ναυτικός, μα από τότε δεν μās αποχωρίστηκε ποτέ. Όποτε στη Σχολή ήταν μέρα έπισκέψεως, ερχότανε από τους πρώτους και μās έβλεπε και έφρεγγε τελευταίος. Στάς έξόδους πάντα ήταν μαζί μας, παρέα μας. "Ήξερε καλύτερα από μās όλους τους δοκιμούς, τους καθηγητάς μας, το πρόγραμμα των μαθημάτων, τα παρατσούκλια που είχαμε βγάλει μεταξύ μας, στους καθηγητάς μας, στους άνωτέρους μας. "Έπειτα, όταν βγήκαμε αξιωματικοί, πάλι μαζί μας. "Ήξερε απ' έξω όλα τα πλοία του Στόλου, τα σκάδ'αλα του Ναυτικού, τις δολοπλοκίες των παρασκηνίων. Μας έφερνε νέα για μεταθέσεις, για προδιδακτικούς και τα μάθαινε όλα πριν από τους ενδιαφερομένους.

Μιά μέρα με βρόσκει στο «Πανελλήνιο», που τότε ήταν Ζυθιστατόριο και συχνάζε εκεί ο καλός κόσμος. Μου λέει λοιπόν: — Τό ξέρεις, τώμαθες; 'Ο Μουντζούρης πάει κυβερνήτης των «Σπετσών».

Έγώ κατάλαβα βέβαια τί ήθελε να πη, μα έπειδή πάντα συχάινωμαι κάτι τέτοιους τύπους, του έκανα τό βλάκα.

— Πούδς Μουντζούρης;

— Καλέ, τί αξιωματικός του Ναυτικού είσαι, που δεν ξέρεις πούδς είνε ο Μουντζούρης. Καλέ, ο Παύλος.

— Πούδς Παύλος;

— Πούδς Παύλος; Τόν βλάκα τώρα μās κάνεις; Έχουμε άλλον Παύλο από τόν Κουντουριώτη στο Ναυτικό;

"Α! και αν ένας αξιωματικός είχε πάθει κανένα ατύχημα. Είχε, ας πούμε, καθίσει σε καμιά ξέρα. Τί τραβούσε από τόν τύπο μας! Αδ' τός τή ξέραε όλα. Γιατί τό πλοίο έπρεσε έξω, πως ο αξιωματικός έπρεσε να χειρίση για να προλάβη τό ατύχημα. "Αν τόν άκουγε ένας άδ'αχς να μιλάη, θα νόμιζε πως είνε σπουδαίος και τρανός ναυτικός. Και όμως δεν έλεγε παρά άρλοήμτες. Και αν καμιά φορά έλεγε και σωστά πράγματα, τὰ είχε άκούσει από άλλους ειδικούς και τὰ

είχε συγκρατήσει στη μνήμη του.

Θα με ρωτήσετε: Δεν έκανε καμιά άλλη δουλειά; Σχεδόν τίποτα, αφού κατάφερε να τού περ'σέυη τόσος καιρός, ώστε να τυράξει περί τὰ ναυτικά. Συνήθως όλοι αυτοί έχουν κάποια θεοσύλα μικρή σε κανένα ύπουργείο ή καμιά έταιρεία. Μα ποτέ δεν προχωρούν. Μένουν στάσιμοι σ' αυτή τη μικρή θεοσύλα, γιατί, βρε άδερφέ, πως έχετε την άξίωσι να γίνη Διοικητής της Έκδοτικής Τραπεζής ένας που ήταν προωφ'ομένος για ναύαρχος!

Τέτοιους τέτοιους λοιπόν συναντάς παντού. "Ανάλογος με τόν τύπο τού παρασίτου τού ναυτικού που περιέγραψα, είνε και ο τύπος τού παρασίτου στρατιωτικού, ή και ο παράσιτος τού ύπουργείου των Έσωτερικών, ο έρασιπέχνης διπλωμάτης. "Η πολιτική μάλιστα έχει πολλούς τέτοιους. Έρχονται στο καφενείο, σου λένε πως συνάντησαν τόν τάδε και τόν δείνα και μιλάνε μαζί του επά της καταστάσεως. Είδαν τόν 'Αλέκο, δηλαδή τόν Παπαναστάση, έφαγαν με τόν 'Αντρέα, δηλαδή τόν Μιχαλακόπουλο και πρόκειται να συναντηθουν με τόν Παναγή, δηλαδή τόν Τσαλδάρη, για να λάβουν σπουδαίς αποφάσεις εναντίον της Κυβερνήσεως.

Μά τέτοιοι είνε τό παράδοξο πως βρίσκονται, όχι μόνο στις μεγάλες πόρτες, που τούς περιποιούν τέλος πάντων κάποια τιμή και μπορεί να πη κανείς πως έχουν κάποια ευγενική φιλοδοξία να ήσαν εκεί που δεν είνε, μα και στις μεγάλες πόρτες, που είνε λυγάρ ύποπτες και δυσφημισμένες. Θα βρής παραδείγματα χάριν τέτοια παράσιτα και στο καμπαρέ «Κιτ-Κάτ» και στο Καζίνο τού Λοντράκιου.

Γνωρίζουν όλες τις σαντιές και τις χορεύτριες απέξω και άνακατωτά, τούς θαυμαστάς των, τὰ θύματά των, τις περιπέτειές των και για να τὰ έχουν καλά μαζί τους, τούς κάνουν μικρές έκδουλεύσεις: φροντίζουν, ας πούμε, για τό διαβατήριό τους, να λύσουν τις διαφορές που έχουν με τόν ξενόδοχο τους και άλλα τέτοια. Μα ποτέ δεν έπιζητούν μεγαλειότερες είνουιες, γιατί ίσως καταλαβαίνουν τη μηδαμινότητά τους. Πιθανόν πολλοί απ' αυτούς να είνε έρωτευμένοι μυστικά. Μά δεν τολμούν να τό πουνε ούτε στον ίδιο τόν έαυτό τους. "Υποφέρουν σιωπώντας.

Στά χαρτοπαίγνια ο τύπος αυτός κάπως διαφέρει. Ανακατεύεται βέβαια μέσα σε όλη την κίνησι. Γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα. Τὰ κέρδη και τις χασούρες περισσότερο απ' όλους. Μά έπειδή συνήθως άποκαίει την εμπιστοσύνη της Δευθύνσεως και των θαμώνων, κάτι τοιμάει και αυτός: κανένα ψυχούλαα δηλαδή, άμα υπάρχουν κέρδη.

'Ο ίδιος άπάνω-κάτω τύπος τού παρασίτου τού «Κιτ-Κάτ» είνε και στο θέατρο. Γίνεται φίλος με ήθοποιούς και συγγραφείς, τούς παρέχει μικρές έκδουλεύσεις, ξέρει όλα τὰ σκάδ'αλα και τις κακογλωσσίες των παρασκηνίων καλύτερα από κάθε άλλον, με τη διαφορά πως πολλές φορές ο τύπος μās αυτός γίνεται και έραστής κάποιας γυναίκας τού θιάσου, από τις δεύτερες πάντοτε, γιατί έχει συνείδησι πως ή πρωταγωνίστρια του πέφτει πολύ. Συμβαίνει καμιά φορά ν' αγαπήση και την πρωταγωνίστρια, μα τότε δεν τολμάει να τό πη και ύποφέρει μυστικά, απαράλλαχτα

σάν τόν τύπο τού καμπαρέ που περιγράψαμε ήδη.

Μά για να με καταλάβετε καλύτερα, ας φέρουμε ζωντανά παραδείγματα.

Ένας τέτοιος μιά φορά, είχε κολλήσει θύλα στο Νίκο τόν Λάσκαρη, τόν γνωστό συγγραφέα και ιστορικό τού Έλληνικού θεάτρου. Έρχόταν στο καφενείο των ήθοποιών και σου έλεγε, παραδείγματος χάριν:

— "Α, τό θέατρο πήρε την κάτω βόλτα. "Ακούς; ή θεατρίνιες να βγαίνουν χωρίς κάλτσες στη σκηνή. Αυτό θα τό χτυπήσουμε έμεις.

— Πουό είσαι;

— Έγώ και ο Λάσκαρης!

Και ο δυστυχής ο Λάσκαρης βέβαια δεν είχε ιδέα.

□ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

Ο διάσημος "Αγγλος ιστορικός Θωμάς Κάρλail.
(Πίναξ τού Ουόστλερ)

“Άλλη μέρα σου έλεγε:

—“Όταν παίζοιαν ή όπερέττα μας στού Παπαγιάννη...

—Μά έχεις γράψει, έσύ, όπερέττα;

—‘Ό Λάσκαρης δηλαδή. Μά τί εγώ, τί ό Λάσκαρης; Τό έδω

είνε. Είχε δηλαδή άφομοιωθεί μέ τόν Λάσκαρη. Είχε γίνει ένα μαζί του. Καί όταν μιλούσε, έλεγε πάντοτε: ‘Εγώ και ό Λάσκαρης’, και δέν έκανε τουλάχιστον την τιμή ό παρσίτος στόν άληθινό, νά προτά-
ξη τό όνομά του.

Εύρισκε στό καφενείο καμιά νεόβγαλτη θεατρινούλα και γιά νά της κάνει εντύπωση, πολλές φορές και γιά νά την κατακτήσει έρωτι-
κάς, της έλεγε πώς αυτός είναι στά μέσα και στά έξω του θεάτρου: ‘Εγώ και ό Λάσκαρης’, και πώς θά φροντίσει νά τη λανσάρη, νά της δώσουν οι συγγραφείς ρόλους, νά της γράψουν στις έφημερίδες κρι-
τικές και έπί τέλους πώς θά την κάνει πρωταγωνίστρια. Αυτή σαν και-
νούργια, δέν ήξερε πρόσωπα και πράγματα και έπειθετο στά λό-
για του.

Και γιατί νά μήν πεισθή, όταν τόν έβλεπε νά κάθεται στό καφε-
νείο των ήθοικων και νά λείν μπροστά σέ όλους τούς ανθρώπους του
θεάτρου.

—Θά γράψω έναντίον του Ξενοπούλου μιá
κριτική, πού θά τόν ταράξω!

Και έστειλε στις έφημερίδες κριτικές, πού
ένοείται δέν τόν τίς έβαζαν ποτέ. Δυστυχώς
όμως, τά τελευταία χρόνια πού ό τύπος έ-
πεσε αρκετά και πού ένας σινεργάτης τζα-
μπηδόν δέν είναι και περιφρονιτέος, άφού τέ-
λος πάντων και πολλοί άπ’ αυτούς πού πλη-
ρώνονται δέν είναι και καλύτεροι. Μπλάνκοι
συχνά τέτοιου είδους κριτικές. Καί ένός τα-
ράζον συγγραφείς, τό πράγμα δέν έχει και
τόση σημασία, μά άμα έκδιάζουν τούς ήθο-
ικοις και προπάντων τις θεατρίνες γιά σκο-
πούς ιδιοτελείς και άνηθικούς, τότε τό πράγμα
άρχίζει νά γίνεται κάπως σοβαρό.

“Όλοι τόν κάνανε παρέα τόν περίφημο αυ-
τό τύπο, γιατί κατά βίβλος ήταν άγαθότατος
και έπί τέλους περνούσαμε την ώρα μας και
κάνανε γούστο μαζί του. “Όσο και άν τόν εί-
ρωνευόμαστε, αυτός τά υπέφερε, γιατί ήθελε
ό θεατρικός κόσμος: νά τόν βλέπει μέσα σέ
συγγραφείς και ανθρώπους του θεάτρου. Μιά
φορά μου λέει μπροστά σ’ ένα άφελές άκρα-
τήριο:

—“Αμα γράψω εγώ, όλους θά τούς βάλω
κάτω.

—Γιατί λοιπόν ιδέ γράφεις;

—“Όπως κατάνησε τό θέατρο, γιατί νά
γράψω; “Αν ήταν τό θέατρο σέ περιωπή, τό-
τε μάλλον.

Με τά άστεία όμως, ό τύπος μας αυτός
σιγά-σιγά άρχισε κάπως νά επιβάλλεται. “Η
νέα γενιά τών ανθρώπων του θεάτρου πού
έρχόταν, δέν τόν ήξερε. Τόν εύρισκε παρέα
μαζί μας, νά μιλά γιά διάφορα θεατρικά ζη-
τήματα πού είχε άκούσει άπό άλλους, νά κά-
νη κρίσεις μέ θράσος γιά πρόσωπα και πράγ-
ματα, και κάπως τόν πήρε στό σοβαρό.

Κάποτε μās είπε πώς άν επικρατούσε ή
πολιτική του μερίς, θά φρόντιζε νά γίνει τό
‘Εθνικό Θέατρο, νά πάρη εκεί μέσα, άν όχι
τή θέσι τό Διευθυντού, μά κάποια άλλη με-
γάλη θέσι.

Μά νομίζετε πώς αυτός είναι ό μόνος παρ-
σίτος στό ‘Ελληνικό θέατρο; Πόσοι άλλοι
τριγυρίζουν τό δόσιμοιο αυτό τό θέατρο και
έχουν σήμερα επιβληθεί, γράφουν κριτικές
στις έφημερίδες και δέν είναι παράξενο αβιο-
μεθαίριο νά τούς δώδω στο Διοικητικό Συμ-
βούλιο του ‘Εθνικού Θεάτρου, ή και στην ‘Εκτελεστική ‘Επιτροπή.

Και γιατί όχι; Αλλά νομίζετε πώς συμβαίνουν μόνο στό θέατρο;
Πόσοι άπό τούς παρσίτους της πολιτικής κολλάνε κοντά σ’ ένα ση-
μαίνοντα πολιτικό, στό τέλος δέ καταφέρνουν νά βρουν βουλευτά
και νά γίνουν ίσως και υπουργοί.

“Η φιλολογία και τό θέατρο έχουν πολλούς τέτοιους παρσίτους.
Και ίσως χρειάζονται, γιατί κάνουν όθρυνο, στοιχείο πού είναι άπα-
ραίτητο γιά νά προσελκύσει κοινό άναγνωστικό και θεατρικό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό ΙΔ’ μέρος.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

“Η γυναίκα καρδιά είναι πάντοτε ευγνώμων γιά τόν έρωτα πού έμ-
πνέει και σπανίως δικάζει ως έγκλημα την τάλην του αισθήματος.

Α. Ραγκαβής

“Η άπάτη είναι πιστή σύντροφος της γυ-
ναίκος. “Ανευ αυτής ή γυναίκα δέν θά εί-
χε θέλητρο.

Κ. Πάπ

“Ω μούσα, στόν αιώνα όπου βοήθαμε,
ή βοήθα γιά παράδες, ή έχαθίκαμε!

Α. Λάσκαρης

ΑΠ’ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.”

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

‘Ο Σίλλερ... ταμπάκομανής! Φιλόσοφοι και... ξυλουργοί.
Πώς έμπνεύσανε ένας μεγάλος ιεροκήρυκας. ‘Ο Σουίφτ και οι
λαϊκοί τύποι. ‘Ο Βύρων και ή Παρασκευή. ‘Ο τρέμος του
Ταλλεϋράνδου πρós τόν θάνατο, κτλ.

“Όπως και άλλότε γράψαμε, οι περισσότεροι άπό τούς μεγάλους
άνδρας και συγγραφείς τών παλαιότερων χρόνων ήσαν μανιώδεις κα-
πνιστάι. “Εκτός όμως του καπνού, φορούσαν ταμπάκο, τόν όποιο θεω-
ρούσαν ως θαμιάσιο διεγερτικό της φαντασίας των. Μεταξύ εκείνων
πού έκαναν κατάχρηση ταμπάκου ήταν και ό κορυφαίος τών Γερμα-
νών ποιητών Φρειδερίκος Σίλλερ. ‘Ο Σίλλερ ροκφόυσε άφθονο ταμ-
πάκο, ήταν κυριολεκτικά «ταμπάκομανής».

Μανιώδης καπνιστής ήταν και ό όνομαστός έκκλησιαστικός ρή-
τωρ, επίσκοπος Χάλ. Μιά μέρα κάποιος φίλος του, πού πήγε νά τόν
έπισκεφτή, τόν βρήκε νά πλέη μέσα σέ σύννεφα καπνού.

—Σέ βρίσκω πάλι, του είπε ό έπισκέπτης
του, άφοσιωμένον στη λατρεία του ειδώλου
σου..

—Ναι, απεκήρυξε άτάραχος ό επίσκοπος.
Προσπαθώ, όπως βλέπετε, νά τό... κάψω!

‘Ο “Αγγίλος ποιητής Κάρολος Λάιτ έπασχε
έπί μιá διάκληση διατίτα άπο πονοκέφαλο, λό-
γω του υπερβολικού καπνισμού, χωρίς όμως
ν’ άποφασίση νά κόψη την κακή του συνήθεια.

Ίδου τί έγγραφε σχετικώς σέ κάποιον φίλο του:
“Κατά τη διάρκεια της τελευταίας πεν-
ταετίας, ό καπνός υπήρξε τό πρωτό ή κατά-
ρα κι’ ή καταστροφή μου, τό βράδυ τό βάλ-
σα κι’ ή παρηγοριά μου”.

‘Ο μέγας ποιητής της ‘Αγγλίας Μίλτον δέν
μπορούσε νά κοιμηθή άν δέν κάπνιζε ξαπλωμέ-
νος στό κρεβάτι του. “Επίσης και ό διάσημος
‘Αγγλος ιστορικός Θωμάς Κάρολιλ κάπνι-
ζε άδιάκοπα νύχτα και μέρα.

“Αλλά οι παλαιότεροι σοφοί και συγγραφείς
είχαν και άλλον είδον ιδιοτροπίες. ‘Ο Λέιμ-
πνιτς και ό Λότσε, οι όποιοι υπήρξαν, ως γνω-
στόν, ιδρυτάι φιλοσοφικών συστημάτων, τίς ώ-
ρες πού δέν κατεγίνοντο μέ τη μελέτη και τη
συγγραφή, έκαναν τόν... ξυλουργό!... Κα-
τεσκευάζαν δέ θαυμασίους τροχούς γι’ άμάξια
και άλλα χρίσματα αντικείμενα.

‘Ο ευγλωττίτατος έκκλησιαστικός ρήτωρ και
έπίσκοπος ‘Εσπρί ντε Φλεσιέ, ό όποιος διαση-
νόταν γιά τό κομψό και περίτεχνο ύφος του,
μύρισε διάφορα παλαιά βιβλία μέ χρυδαίες διη-
γήσεις και «χοντροκομμένους» γράμμο, και δια-
σκεδάσε πολύ μέ τό διάβασμά τους, τό όποιο,
καθώς έλεγε, τόν διευκόλυνε στη... σύνταξη
τών θεολογικών κηρυγμάτων του.

‘Ο περίφημος γιά τη σατυρική του δύναμη ‘Ι-
ωνάνθαν Σουίφτ είχε τόσο πολύ άνετηγμένο τό
καλλιτεχνικό του αίσθημα, ώστε καταλαμβάνετο
άπό όργη άμα άκουγε κανέναν κακότροχο στί-
χο. “Εν τούτοις όμως αγαπούσε πολύ ν’ άκούη
αυθότους τών κατωτάτων κοινωνικών στρω-
μάτων νά μιλούν, και στά ταξείδια τών κατέ-
λυν, κατá προτίμησιν, σέ χάνια και σέ ταβέρ-
νες, όπου σύχναζαν άμαξώδες και χαμώδης!

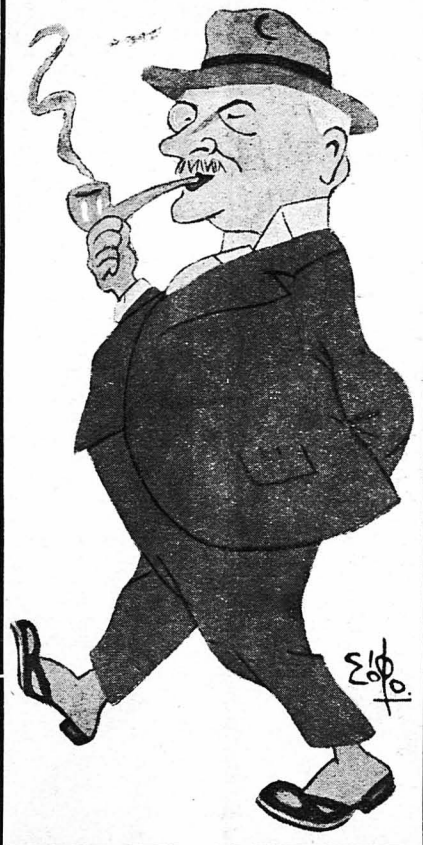
‘Ο πολυμαθέστατος Πέτρος Βαύλε ήλποδσε
σχεδόν άν’ τη χαρά του όταν έβλεπε σμονοδά-
τες, άγρήγτες και θαυματοποιούς. Τους άκο-
λουθούσε άπό πίσω μαζί μέ τό μικρά παιδιά
και τούς χειροκροτούσε σαν τρελλός.

‘Ο λόρδος Βύρων ήταν φοβερά προληπτικός
και πίστευε σέ πλήθος δεισιδαιμονιών. Θεωρού-
σε ως άποφράδα και άτασία ήμέρα την Παρασκευή και άπέφευγε
νά έπαυρηθι τιδήποτε αυτή την ήμέρα. Κάποτε, όταν βρισκόταν στην
Πίζα, κίνησε νά πάν νά έπισκεφτή μιá όρμια κυρία, γιά την όποία
ένδιαφερόταν πολύ. “Αλλά μόλις έφτασε στό κατώφλι του σπιτιού
της, θυμήθηκε πώς ήταν Παρασκευή και γιά νά μήν τού συμβή καμιά
γρουσουζιά, γύρισε πίσω.

“Επίσης ό Βύρων φοβόταν πολύ τό ύάτι, τό όποιο νόμιζε επικίν-
δυνο γιά τη φίλια. Γι’ αυτό, όταν καθόταν στό τραπέζι, μαζί μέ φί-
λους του, άπέφευγε νά τούς προσφέρει ή νά δεχτή εκ μέρους των ά-
λάτι. Τέλος, τό άναποδογύρισμα της άλατιέρας, τό πέσιμο ψυχρούλαν
ψωμοιού στό πάτωμα και, πρό πάντων, τό σπάσιμο του καθρέφτη, τού
φανάντουσαν άταίσιοι όλανοί και προάγγελοι μεγάλων δυστηχημάτων.

‘Ο μέγας πολιτικός Ταλλεϋράνδος χλώμαζε και κινδύνευε νά λι-
ποθυμήσει όταν έτχχανε ν’ άκούσει τη λέ-
ξη «άνατορ». Γι’ αυτό ό ύπνρρέτης κι’ ό
υπάλληλος του άπέφευγαν νά προσφέρουν τη
λέξη αυτή μπροστά του. Δέν πολυμύσσαν έ-
πίσης νά τού έγγειφίσουν έπιστολή μέ μαύ-
ρη σφραγίδα.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

‘Ο κ. Σοφούλης.
(Σκίτσο του κ. Σοφ. ‘Αντώνιαδη)

